

Прѣдъ цѣла вселенна на тозъ славенъ рѣтъ
 Съ една смъртъ юнашка и съ една побѣда.
 „България цѣла сега насамъ гледа!
 „Тоя връхъ високъ е: тя ще ни съзре
 „Ако би бѣгали—да мремъ по-добрѣ!“
 Нѣма вече орже! Има хекатомба...¹⁾
 Всѣко дърво мечъ е, всякой камъкъ бомба.
 Всѣко нѣщо ударъ, всѣка душа пламъ.
 Камъне и дърви изчезнаха тамъ.
 „Грабайте тѣлата!“ нѣкой си изкрѣска,
 И трупове тежки хврѣкнаха завчаска,
 Кат' демони черни надъ черний роякъ,
 Катурятъ, струпалаятъ. като живи пакъ!
 И ордитѣ трѣпнать: другъ пжтъ не видѣли
 Ведно да се биятъ живи и умрѣли,
 И въздухътъ цѣпять съсь демонски викъ.
 Боятъ се обръща на смъртъ и на щикъ.
 Героитѣ наши, като скали твърди,
 Желѣзото срѣщатъ съ желѣзни си гърди
 И хврлятъ се съ пѣсни въ свирѣпия сѣчъ,
 Като виждатъ харно, че умиратъ вечъ.

.

И днесъ оц' балкана, щомъ буря захваща,
 Спомня тозъ день буренъ, шуми и прѣпраща
 Славата му дивна, като нѣкой екъ
 Отъ урва на урва и отъ вѣкъ на вѣкъ!

Пловдивъ, 1882.

¹⁾ Жертва отъ 100 вола, която старитѣ гърци принасяли само при особни случаи, за да умилостивятъ боговетѣ.